

Rudolf

Af Lars Ahn Pedersen

"Rudolf er væk."

Min chefs ord river mig ud af en drøm, jeg har glemt i samme sekund, jeg åbner øjnene.

"Hvad for noget?" siger jeg.

"Schmidt, dit rensdyr er AWOL," siger Meyer med vanlig sans for at minde folk om sin militære fortid.

Jeg bander indvendigt og kravler ud af sengen. Jeg gider ikke engang beklage mig over, at han er gået ind på mit værelse uden at banke på først.

"Hvornår er det sket?"

Meyer kigger på sit ur. "Det blev opdaget for præcis ni minutter og 37 sekunder siden."

"Ved vi, hvordan det er gået til?"

Meyer ser blot på mig. Jeg har næsten opgivet at få et svar, da han siger: "Nogen stjal ham. Mød mig ved anlægget om fem minutter."

Han drejer om på hælen og forlader mit værelse, og det er først dér, at det slår mig: Lige nu må jeg være Meyers bedste bud på en hovedmistænkt.

Decemberkulden rammer mig lige i ansigtet, da jeg træder udenfor. Stik mod sædvane er alle havens lamper tændt. Dyrene og væsenerne er lukket inde for natten, så de tomme anlæg får stedet til at ligne en spøgelsesudgave af en zoo, hvad vi i realiteten også er.

Vi er den zoologiske have, der ikke eksisterer - fyldt med skabninger, der officielt set heller ikke er til. På vej mod Rudolfs fold passerer jeg enhjørningerne, mammutterne, sabeltigrene, og længere henne aner jeg bygningen med vores havfruer og havmænd.

Meyer hæver øjenbrynene, da jeg ankommer til folden og ser, hvad jeg har på.

"Glædelig jul, Schmidt," siger han. "Jeg går ud fra, der er en forklaring."

Da jeg skulle klæde mig på, fulgte jeg en pludselig indskydelse, så i stedet for mit normale arbejdstøj er jeg lige nu iført en julemandsdragt.

"Det plejer at have en beroligende effekt på ham," forsøger jeg, men jeg er

ikke engang selv sikker på, at det er den egentlige årsag.

Til min overraskelse er Natalie også til stede. Hun er leder af vores marinbiologiske afdeling, så umiddelbart aner jeg ikke, hvad hun skal her, da hendes speciale er de førnævnte havfruer og havmænd.

"Schmidt," siger Meyer. "Jeg har anmodet Natalie om hendes assistance, da vi kan få brug for hendes viden vedrørende visse personkredse, som vi ikke er i kridthuset hos."

Jeg kigger spørgende på Natalie, som bestemt ikke ligner én, der er dukket op af egen fri vilje.

"Inden jeg kom hertil, var jeg medlem af en dyreværnsorganisation," forklarer hun, hvilket blot forvirrer mig endnu mere.

Meyer nyder tydeligvis situationen. "Og ikke en hvilken som helst organisation. En af de militante og fanatiske af slagsen, som satte ild til laboratorier og overfaldt forskere. Hun forsøgte at infiltrere os, men blev afsløret. Ledelsen overvejede, hvad de skulle gøre med hende og kom frem til, at hendes viden om marinbiologi var så værdifuld, at det var synd at lade den gå til spilde. Så de tilbød hende et job og opdagede, at hendes idealisme havde et prisskilt."

Natalie sender Meyer et blik, der kunne give vores Medusa kamp til strengen. Men jeg bemærker også, at hun ikke modsiger ham, så jeg må gå ud fra, at hans historie er sand. Jeg er så forbløffet over denne oplysning, at jeg er lige ved at glemme, hvorfor jeg er her.

Jeg ser mig omkring i folden. Det er ikke mere end fire timer siden, at jeg sagde godnat til Rudolf, og nu er han væk. Det er nærmest som om, han aldrig har været til.

"Hvordan skete det?" spørger jeg.

Meyer fnyser. "De er simpelthen kørt ind gennem vareindgangen, har hentet ham og er kørt ud igen, uden at vores fantastiske vagtpersonale har opdaget noget. De har benyttet alle de rigtige koder, så alt tyder på, at de har haft insiderviden."

"Nogen mistænkte?" siger jeg og forsøger at lyde rolig.

"Bortset fra dig?" siger Meyer nonchalant.

Jeg synker. "Ja, bortset fra mig."

Meyer kigger over på Natalie. "Kan nogen af dine gamle kumpaner være involveret?"

Hun ryster på hovedet. "Jeg tvivler på det. Bevægelsen er mere eller mindre

gået i opløsning. Der er måske kommet nye, unge kræfter til, men de er hverken erfarne eller organiserede nok til at udføre en aktion som denne."

"Okay," siger Meyer. "Andre input?"

"Hvilke? Så som at tilkalde politiet?" siger hun uden at foretrække en mine.

Vi holder alle masken et øjeblik, før vi begynder at grine. At involvere politiet, når man er en illegal zoologisk have, er en ikke mulighed.

Meyer er selvfølgelig den første til at blive alvorlig igen. "Ifølge gps'en i Rudolfs halsbånd befinder han sig i en skov omkring 20 kilometer herfra. Det betyder enten, at de har sluppet ham fri, eller at han er stukket af fra dem. Ledelsen har bedt mig om at sammensætte en task force, der kan indfange Rudolf, før offentligheden får kendskab til hans eksistens. Vi tager af sted, lige så snart bilen er blevet gjort klar."

Det varer lidt, før jeg helt fatter indholdet af hans besked. "Vent lidt," siger jeg. "Er *vi* din task force?"

"Kan du se andre til stede?" siger han.

"Jamen, jeg troede, at jeg var en af de mistænkte," udbryder jeg.

"Schmidt," siger Meyer, "jeg fjernede dig fra listen i det sekund, jeg så dig sove sødt i din seng. Hvis du havde haft noget med dit rensdyrs forsvinden at gøre, burde du være over alle bjerge med ham nu."

"Jeg kunne være blevet tilbage for at få et alibi," hører jeg, utroligt nok, mig selv sige.

Meyer stirrer på mig og ligner for første gang en mand, der er blevet hevet ud af sin seng flere timer for tidligt.

"Så stor tiltro til din intelligens har jeg heller ikke, Schmidt," siger han blot og går sin vej.

Rudolf blev skabt på grund af et smuthul. Debatten om genmanipulation havde raset i årevis, men til sidst lykkedes det regeringen at samle et spinkelt flertal for et forbud. Loven blev hastet igennem, før nogen kunne nå at ændre mening, så det var først bagefter, at det gik op for politikerne, at teksten kun nævnte mennesker, men ikke dyr.

Inden længe dukkede de første enhjørninger op på markedet. De var en populær konfirmationsgave det år. Snart havde vi også en levende udgave af Den lille Havfrue, og derefter gik der sport i at vække så mange sagn- og fortidsdyr som muligt til live.

Ikke alle var dog lige egnede - en erfaring som forskerteamet bag den første

grif gjorde sig, da de blev flået fra hinanden af deres egen skabning. Griffen nåede at dræbe yderligere 11 personer, inden en af forsvarets kamphelikoptere skød den ned.

Så gik det anderledes fredeligt for sig i det butikcenter, hvor jeg var ansat som vagt. Her nøjedes vi med at anskaffe os Rudolf.

Jeg havde også tjansen som julemand, så centerledelsen fandt det naturligt, at jeg skulle tage mig af ham. Jeg blev ikke spurgt på forhånd, men jeg klagede ikke. Det betød trods alt, at jeg kunne skifte min lille lejlighed ud med en hytte i skoven.

Og så var der Rudolf. Han var kun en kalv, da han kom, men allerede dengang var der noget særligt ved ham - og ikke kun på grund af hans røde I-ved-nok, som selv i dagslys havde et pink skær ("Ellers ligner han bare ethvert andet rensdyr," lød forklaringen). Jeg skal ikke sige, om det var hans natur, eller noget hans skabere havde fremavlet, men Rudolf var utrolig nem at have med at gøre.

Han var rolig, kælen, glad for børn, og de var glade for ham. Han var et hit fra dag et, og højdepunktet var altid, når lyset blev dæmpet i julelandskabet, så kunderne kunne se, hvordan hans næse glødede i mørket, mens jeg foregav at være faret vild og kaldte på ham.

Resten af året hyggede vi os bare sammen ude i skoven. Det var det perfekte liv, selv om jeg indrømmer, at jeg gerne slipper for at høre den sang igen...

"Hvor langt er vi fra ham?" spørger jeg Natalie, som sidder oppe foran i bilen med gps'en.

Hvis jeg læner mig lidt frem, vil jeg selv kunne se displayet, men jeg har brug for noget, der kan aflede mine tanker fra Meyers halsbrækkende kørsel ad de smalle skovveje.

"Under en halv kilo-," når hun at sige, før Meyer bremses hårdt op.

Jeg er tæt på at knalde hovedet ind i hans nakkestøtte og priser mig lykkelig for, at jeg spændte sikkerhedsselen.

"Hvordan fanden er det, du kører?" siger Natalie til Meyer, som blot kvitterer med at pege fremad. Foran os holder en bil med en hestetrailer, ikke ulig den vi selv har med. Natalie tjekker gps'en igen.

"Han er 376 meter fra os," siger hun.

"Okay, lad os finde udstyret frem," siger Meyer og åbner bildøren.

"Vent!" Natalie griber fat i hans arm. Meyer stirrer på hendes hånd, som om den er et insekt, der har formastet sig til at lande på ham. Selv har hun blikket rettet

stift mod displayet på gps'en.

"Han kommer hen imod os," siger hun.

"Hvad?" Jeg løsner selen og kigger med. Ganske rigtigt. Ifølge gps'en bevæger Rudolf sig lige nu direkte hen imod os.

Vi stiger ud. Meyer går om bag bilen og finder noget frem fra bagagerummet. Det giver et gib i mig, da jeg ser, hvad det er.

"Er det virkelig nødvendigt?" siger jeg.

Meyer grynter. "Bare rolig. Det skyder kun med bedøvelsespile."

De næste par minutter siger ingen af os noget. Natalie har taget gps'en med ud og viser os med fingrene, hvor langt væk Rudolf er. Da der er under 100 meter, kan vi høre det rumstere i buskadset foran os. Meyer signalerer, at vi skal gå i skjul. Jeg stiller mig om bag et træ sammen med Natalie.

Lydene fra buskadset bliver tydeligere og tydeligere, men det står hurtigt klart for mig, at noget er galt. Det virker bestemt ikke som om, det er et stort rensdyr, der er på vej. Det lyder snarere som ... to personer.

I samme øjeblik de træder ud fra buskadset, tænder Meyer sin store lommelygte og blænder dem. Det er en mand og en kvinde, eller rettere en dreng og en pige. De er ikke andet end et par store børn, som knapt nok har lagt teenageårene bag sig. Det skarpe lys får dem til at stoppe op. Drengen gør mine til at vende om, men Meyer får ham på andre tanker.

"Hvor tror du, at du skal hen, knægt?" hvisler han i et tonefald, han sikkert anvendte, da han kommanderede rundt med folk i hæren. Som han står der i mørket med geværet i sin ene hånd og lommelygten i den anden, ser han temmelig skræmmende ud.

"Sk-skyd ikke," siger drengen.

Jeg beslutter mig for at gøre min entré og træder frem med Natalie lige i hælene.

"Hvor er han?" spørger jeg.

De to unge måber, og det er først dér, at jeg husker, hvad jeg har på. Det var næppe julemanden, de havde forventet at blive anholdt af.

Pigen er den første til at genvinde fatningen. "Hvem?" siger hun.

Natalie stirrer fascineret på hende, og jeg tager mig i at tænke, hvordan jeg ville have det med at møde en yngre udgave af mig selv.

"Rudolf med den røde tud," svarer Meyer, og jeg kan høre, hvor meget han har

ønsket at sige det hele aftenen, fordi han ved, at jeg hader den sang.

Piger trækker på skulderen. "Jeg aner ikke, hvad I taler om."

"Den her fortæller os ellers, at I gør," siger Natalie og viser dem gps'en.

"Senderen sidder i det halsbånd, én af jer går rundt med," tilføjer Meyer.

Pigen sender drengen et blik, så man nærmest kan se knivene i det. "Jeg sagde jo, du skulle smide det væk," hvæser hun.

Drengen krymper sig, mens Natalie studerer de to unge med et udtryk, som jeg kun kender alt for godt: skuffelse.

"Det vælger jeg at tage som en tilståelse," siger Meyer med tilfreds mine.

"Fortæl os så, hvad I har gjort ved vores ejendom."

Hvis han fiskede efter en reaktion med sit ordvalg, så får han den.

"Ejendom?" siger pigen. "I ejer ikke noget som helst. Det stakkels rensdyr tilhører ikke nogen. Kun sig selv."

"Så det var grunden til, at I stjal ham?" siger Meyer.

"Vi stjal ham ikke. Vi satte ham fri."

Jeg rømmer mig. "I ved godt, at han ikke kan overleve på egen hånd? At han vil blive aflivet, hvis nogen opdager ham?"

Hun vender sig mod mig. "Ja, det er vi klar over. Men er det ikke at foretrække frem for et liv i fangenskab?" siger hun, men noget i hendes tonefald får mig til at studse. Hun lyder ikke helt så stolt, som jeg havde forventet.

"Der skete noget, da I satte ham fri, ikke?" siger jeg. "Noget I ikke havde forventet."

Jeg må have ramt plet. Begge ser ud som om, de er blevet taget med hånden nede i kirkebøssen julenat.

"Vi vidste ikke, de ville gøre det," mumler drengen.

"Undskyld?" siger jeg.

"Vi fik at vide, at der er en hjortebestand her i skoven," forklarer pigen. "De er vant til mennesker og er ikke særlig sky. Vi tænkte, at jeres rensdyr kunne finde et nyt hjem dér. Rensdyr og hjorte tilhører samme familie, så vi troede ..."

"Men?" siger jeg, selv om jeg allerede kender svaret.

"De jog ham væk," siger drengen, og hans stemme er tæt på at knække over.

"De angreb ham simpelthen. Jeg forstår det ikke. De plejer at være så tamme."

Jeg sukker, selv om deres himmelråbende naivitet giver mig lyst til at skribe ud i natten.

I stedet tager Natalie over. "Dyr er ikke bedre end mennesker på det punkt - tværtimod. I deres øjne er han anderledes. Han er en vanskabning. Han er gammel. Han kan ikke finde sin egen føde. Han er endnu en mund, der skal mættes i den strenge vinter. Han vil kun være til besvær. Så selvfølgelig reagerer de sådan. Det er naturens orden."

Hvad hun ikke fortæller, er de ting, vi har set gennem årene i haven: enhjørninger med frygtelige sår og blodglinsende horn, sabeltigre der uden tøven knækker halsen på deres unger, havfruer der flår struben over på hinanden ... Men det er heller ikke nødvendigt. Natalies besked er trængt ind hos de to unge, som om muligt ser endnu mere flove ud.

"Hvor var han, da I sidst så ham?" spørger jeg.

"Et eller andet sted i den retning," siger drengen og peger ind mod skoven. "Vi prøvede at følge efter ham, men måtte give op. Det var derfor, vi gik tilbage hertil."

"Okay, det var vist alt," siger jeg og vender mig mod Meyer. "Er der nogen grund til at holde mere på dem?"

"Ja ..." dræver Meyer. "Der er lige den ubetydelige lille detalje med, hvem der hjalp dem ind hos os, og hvordan de fik fat på vores koder."

Det unge par stivner. "I har ikke lov til at tilbageholde os," siger pigen.

Meyer smiler på en ikke videre behagelig måde. "Ifølge hvem? Kan du få øje på nogle repræsentanter fra myndighederne lige nu?" Han har stillet geværet op ad bilen, men svinger i stedet med sin lommelygte, som var den en kølle.

"Meyer-" forsøger jeg.

"Schmidt," svarer han som for at signalere, at når jeg har afsløret hans navn over for de to unge, så kan han også give dem mit. "Har du ikke et rensdyr, du skal finde?"

"Jo, men hvad er det, du har gang i?"

"Jeg prøver blot at opklare dette lille mysterium. Smut bare, så tager jeg mig af resten," siger han, uden at mundvigene på noget tidspunkt vender nedad. Effekten er mildest talt ildevarslende.

Jeg kigger over på Natalie.

"Gå," siger hun. "Jeg bliver her." Hun kaster Rudolfs halsbånd over til mig. Jeg er splittet mellem min bekymring for de to unge og min ængstelse for Rudolf. I sidste ende vinder Rudolf, så jeg er ikke meget bedre end Natalie og de to dyreværnsfolk. Jeg sætter også dyr højere end mennesker.

Det tog dem ni år at få ændret loven, og denne gang sørgede de for at gøre arbejdet færdigt. Helt færdigt.

Postyret omkring den gamle lov gav de religiøse kræfter i samfundet så tilpas megen vind i sejlene, at de fik skaffet sig en god portion indflydelse i det politiske system, helt op på regeringsplan. Så den reviderede lov nøjedes ikke kun med at forbyde genmanipulation af alle levende væsener, men fastslog også, at loven gjaldt med tilbagevirkende kraft. Med andre ord skulle samtlige kunstigt skabte dyr aflives.

Beslutningen udløste et ramaskrig blandt ejerne, men Justitsministeriets folk havde udarbejdet et juridisk mesterværk uden svage punkter. Højesteret nåede frem til samme konklusion, og så begyndte slagterierne. Nyhedskanalerne viste hjerteskrærende klip af familier, der måtte tage afsked med deres elskede kæledyr, havene blev farvet røde af blodet fra døde havfruer og havmænd, og jeg kan stadig få mareridt over det prisbelønnede fotografi af en massegrav fyldt med enhjørninger.

For Meyer blev det enden på hans militære karriere. Han stod i spidsen for et kavaleri af kentaurer, som med stor succes deltog i en række fredsbevarende missioner i verdens brændpunkter. Jeg har aldrig selv set et levende eksemplar, men jeg kan sagtens forestille mig, at synet af en flok kentaurer, der kommer tordnende mod én, kan sætte en skræk i livet på selv den mest fanatiske kriger. Men end ikke det kunne redde dem, og Meyer havde, ifølge Natalie, selv stået for aflivningen, da han ikke ønskede, at hans soldater skulle lide unødigt. Bagefter tog han sin afsked fra hæren.

"Det er faktisk den eneste grund til, at jeg finder mig i hans macho-pis. For jeg ved, at intet af det, han udsætter os for, vil være lige så slemt som det, han selv har måttet gøre," sagde hun.

Den brutale fremfærd endte med at give bagslag for de religiøse kræfter, som mistede deres opbakning hos befolkningen, men da var det for sent for mange af de unikke væsener, og ingen orkede at ændre loven en gang til. Det var også tæt på at være for sent for Rudolf og jeg, men vores held var måske, at vi allerede for længst var blevet dømt ude.

I takt med at han blev ældre, dalede Rudolfs popularitet. Kunderne havde svært ved at se charmen i et 150 kilo tungt rensdyr, og der kom færre og færre tilskuere til vores juleshow. Centerledelsen begyndte at tale om at skifte Rudolf ud med en yngre udgave, selv om jeg påpegede, at sangen omtaler ham som "et gammelt

rensdyr."

Men det var forgæves, og til sidst blev de også trætte af mig, så jeg røg ud sammen med Rudolf. Jeg fik en pæn aftrædelsesordning, der blandt andet inkluderede hytten i skoven, så der sad vi, da lovændringen blev vedtaget, og Rudolf fik sin dødsdom. Jeg ventede hver dag på, at de skulle komme og hente ham, men vi må have stået langt nede på listen, for de kom aldrig. Og da der endelig kom nogen, var det ikke dem, jeg havde forventet.

De sagde, at de repræsenterede en gruppe borgere, som var modstandere af den nye lov og havde viljen og midlerne til at gøre noget ved det.

De sagde, at de var i færd med at bygge en zoologisk have på et hemmeligt sted - en zoologisk have for få udvalgte dyrearter, som kun et eksklusivt publikum ville få adgang til.

De sagde, de var interesseret i Rudolf.

De sagde, at det snart var jul igen ...

Efter at have gået rundt i, hvad der føles som en evighed, må jeg se sandheden i øjnene: jeg kan ikke finde vej.

Trods kulden sveder jeg og føler mig overophedet. Jeg begynder at fortryde, at jeg tog den julemandsdragt på. Det eneste positive er, at jeg lod skægget blive hjemme. Jeg ringer til Natalie.

"Hvor er jeg?" siger jeg og sender en taknemmelig tanke til gps-teknologien.

"Ikke så langt herfra. Bliv hvor du er. Vi kommer hen til dig," siger hun.

"Hvad blev der af vores to unge venner?"

"De spyttede ud til sidst. De fik koderne fra en af deres venners fætter, der blev ansat som vagt hos os for mindre end to måneder siden."

Jeg tager mig til hovedet. "Hvordan kan det lade sig gøre?"

"Det vil Meyer også meget gerne vide. Jeg går ud fra, at der bliver storvask, når vi kommer tilbage."

"Hvordan fik han dem til at tale?"

"Han pustede sig bare op i vanlig Meyer-stil. Det var forbløffende effektivt."

"Ikke andet?"

"Han truede også med at spidde en skovsnegl. Det gjorde udslaget."

"Virkelig?"

"Nej," siger hun og lægger på.

Jeg ved kun meget lidt om mine arbejdsgivere. Jeg ved, at de er i stand til at få det til at se ud som om, jeg er en velfungerende borger, som betaler min skat og bidrager til samfundet, selv om jeg ikke gør det.

Jeg ved, at de driver en zoologisk have, som officielt set ikke findes, og som ikke optræder på nogle kort. Og guderne må vide, hvordan de har formået at få det i stand, men stedet dukker ikke engang op på Google Earth.

Jeg ved, at vi kun har meget få gæster, højst et par stykker om måneden, og hovedparten kommer for at besøge deres egne dyr. Rygterne vil vide, at resten betaler et sekscifret beløb i entré.

Så et eller andet sted finder jeg det sært betryggende, at vi ikke er mere hemmelige end, at det alligevel kunne lade sig gøre for to amatører at trille ind og bortføre mit rensdyr.

"Lod I dem bare gå?"

Jeg er målløs. Efter at jeg er blevet lokaliseret af Meyer og Natalie, har hun sat mig ind i den seneste udvikling. Af alle mulige scenarier havde jeg mindst af alt forventet dette.

"Pigebarnet havde jo ret," siger hun. "Uanset hvad de har gjort, har vi ingen ret til at tilbageholde dem. Og vi kunne ikke så godt tilkalde politiet. Selv Meyer kunne se det. I hans øjne er den del af sagen overstået, så han slap dem fri."

"Jamen, hvad hvis de går til pressen og fortæller om os?" siger jeg.

Natalie smiler bittert. "I min tid i bevægelsen anså vi pressen for at være magthavernes håndlangere, og jeg tror ikke, at det har ændret sig. Så det bliver inden for deres egne rækker. Men med det kendskab, jeg har til vores arbejdsgiver, vil jeg tro, at vores to unge venner og deres medsammensvorne inden for de næste par timer vil blive præsenteret for oplysninger om dem selv, som de troede, ingen andre kendte til. Alle har hemmeligheder, og vi er ansat af folk, som er eksperter i at grave dem frem. Du kan roligt regne med, at de holder deres mund."

Jeg har lyst til at få hende til at uddybe sin påstand, men noget i hendes ansigt får mig til at udskyde den samtale til en anden dag. I stedet ser jeg mig om efter Meyer, der er gået uden for syns- og hørevidde for at foretage et opkald. Sandsynligvis til ledelsen efter nye instrukser. Natten er ved at være overstået, og risikoen for, at Rudolf forvilder sig ud på en vej og bliver ramt af en bil, stiger for

hvert minut.

Da Meyer vender tilbage, ser han bister ud. Også mere end normalt. Min mave trækker sig sammen.

"Okay," siger han. "Beskeden er stadig, at vi skal lokalisere Rudolf for enhver pris. Til det formål har vi fået et nyt redskab."

"Hvilket?" spørger jeg.

"Natalie har det allerede," siger han og peger på hendes rygsæk.

"Gps'en? Jamen, vi har jo halsbåndet ..."

Natalie fanger den, før jeg gør det.

"Af alle ..." spytter hun. "De forbandede svinehunde ... Hvorfor fanden har de ikke fortalt os det?"

"Hvad?" siger jeg. "Hvad har de ikke fortalt os?"

Natalie er så ophidset, at hun ikke kan stå stille, men begynder at gå rastløst frem og tilbage. "Hvornår er det sket? Jeg sagde til dem, at en af betingelserne var, at jeg skulle godkende samtlige operative indgreb. Var du vidende om det her?"

Meyer ryster på hovedet. "Jeg er først lige blevet informeret. Jeg fik strenge instrukser på ikke at fortælle noget til jer, og det har jeg heller ikke gjort. Så det I ved nu, har I baseret ud fra jeres egne iagttagelser. Jeg har ikke fortalt jer noget. Forstået?"

Operative indgreb? Mit hoved snurrer rundt. Hvis min konklusion er den samme som Natalies, så har samtlige dyr i vores zoo fået indopereret en sender uden vores viden trods alle forsikringer om, at det ikke ville ske. Vi burde sige op på stedet i protest, men den sørgelige sandhed er, at vi ikke har andre muligheder. Hvis vi ikke kunne være her, hvor så?

Så på den ene side er jeg i dette øjeblik rasende over at være blevet ført bag lyset, men omvendt glæder jeg mig over, at vores muligheder for at finde Rudolf er blevet væsentlig forbedret.

Jeg sukker. "Forstået. Lad os bare se at finde Rudolf."

"Natalie?" spørger Meyer.

Hun fnyser. "Det er noget pis, og jeg har ikke tænkt mig at lade det ligge. Men ja, lad os finde ham."

Natalie tager gps'en frem fra rygsækken og rækker den til Meyer, som omprogrammerer den ud fra de nye oplysninger. Displayet viser, at Rudolf befinder sig under en halv kilometer fra os.

"Jeg kommer tilbage med ham," siger jeg og bevæger mig i den rigtige

retning. Af en eller anden grund følger Natalie med.

"Ikke for at være utaknemmelig, men jeg tror, det er bedst, hvis det kun er mig," siger jeg.

Hun ser tilbage på Meyer, som igen er optaget af sin mobiltelefon.

"Det var ikke på grund af pengene," siger hun.

"Hvad?"

"Det Meyer sagde om, hvorfor jeg tog jobbet. Jeg gjorde det ikke for pengenes skyld. Jeg gjorde det på grund af *dem*."

"Hvem?"

Mørket gør det svært at se Natalies ansigt, men jeg vil næsten sværge på, at hendes øjne er blanke.

"Jeg var fortabt fra den dag, jeg første gang så en af dem. Jeg stod foran glasset og så hende bevæge sig gennem vandet. Det var som at se en engel svæve gennem luften, elegant og yndefuldt, men også skarpt og præcist som et våben. Og så vendte hun sig pludselig om og stirrede direkte på mig med sine øjne, og det gik op for mig, at de var blå - ikke blå som hos mennesker, men koboltblå som havets bund. Jeg tror, det var i det øjeblik, at det gik op for mig, at jeg ikke længere var dér for at redde dem. Jeg ville bare være sammen med dem, studere dem, lære dem at kende. Jeg havde sagt ja til jobbet, om jeg så skulle arbejde gratis."

Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til Natalies enetale. Måske forventer hun ikke engang et svar.

"Jeg kan heller ikke forestille mig et liv uden Rudolf," er det eneste, jeg kan få frem.

Natalie smiler trist. Hun klapper mig på skulderen som for at sende mig af sted mod Rudolf.

"Det er dit show fra nu af," siger hun.

Da jeg blev ansat i haven, undrede jeg mig over, at Meyer var den eneste i vores team, som ikke tog sig af et væsen. Jeg bemærkede også, at han engang imellem forsvandt med kort varsel og kunne være væk i op til en uge ad gangen.

Igen var det Natalie, som gav mig forklaringen. Ifølge hende modtager vi med jævne mellemrum rapporter om, at der er blevet set en levende kentaur. Meldingerne kommer med usvigelig sikkerhed altid fra de mest fjerntliggende egne af verden og rangerer på linie med Loch Ness-uhvret på troværdighedsskalaen. Det forhindrer dog

ikke Meyer i at tage af sted, og når han vender tilbage, er det med et udtryk som en lille dreng, der ikke har fået det, han ønskede sig til jul, og han er endnu mere kort for hovedet end normalt.

Som jeg går rundt i skoven og leder efter Rudolf, begynder jeg at forstå, hvordan han må have det på de ture.

"RUDOLF!"

Ifølge gps'en skulle han være lige i nærheden, men det er svært at orientere sig i mørket. Jeg er ikke blind over for ironien i, at jeg i mit julemandskostume går rundt og kalder på mit rensdyr. Det er altid noget, at det ikke er tåget eller julenat, for den sags skyld. Vi har sammen optrådt med dette nummer ved utallige lejligheder, men for første gang er det alvor. Den afgørende forskel er selvfølgelig, at rollerne er byttet om. Det er ham, som er faret vild, og ikke jeg.

Jeg kalder på ham igen. 47 meter, står der på displayet.

"Rudolf ... hvor er du, gamle dreng?" prøver jeg.

Og så ser jeg ham. Eller rettere, jeg ser hans røde næse.

Jeg ved ikke, hvordan hans skabere egentlig gjorde det. Men de sørgede for, at Rudolf selv har en vis kontrol over, hvor kraftigt næsen skal lyse. Lige nu stråler den så stærkt, at den er tæt på at kunne oplyse skoven omkring os. Jeg tager det som et tegn på, at han er glad for at se mig. Men det får mig også til at tænke på, hvor bange han må have været undervejs.

I en ideel verden burde Rudolf kunne leve et liv i frihed, som de to unge dyreværnsfolk havde forestillet sig. Men sandheden er, at denne verden ikke har plads til ham - eller til mig. Det er derfor, folk som Natalie, Meyer og jeg har valgt at tilbringe dagene i vores selvvalgte eksil, mens vi håber, at dem udenfor vil glemme, at vi er til.

Jeg skal erkende, at jeg er rystet mig over det, jeg har lært i nattens løb, og at det et kort øjeblik har fået mig til at overveje vores situation. Jeg føler, at jeg er blevet forrådt, og at jeg selv har forrådt Rudolf, men jeg ved også, at det er i ham, jeg skal finde min tilgivelse. Og sådan vil det være for os alle.

Meyer vil atter få bragt orden i vores lille, eksklusive zoo og føle, at hans afgrænsede verden er under kontrol, indtil den dag hvor et opkald fra en obskur udørk tænder håbet og får ham til at finde den på forhånd pakkede kuffert frem. Jeg skal ikke afvise, at han inderst inde glæder sig over dette sikkerhedskoks, fordi det giver ham nogle flere folk, han kan være på nakken af.

Natalie vil rase videre de næste par dage, men jeg kender hende godt nok til at vide, at hun vil falde ned igen og resignere og fortsat være skuffet over sig selv, mens hun kigger på sine venner inde bag glasruden med et blik, der kan forveksles med kærlighed.

Og jeg? Jeg vil om få øjeblikke lægge min arm omkring Rudolf og give ham sit halsbånd på, selv om jeg nu ved, at han ikke behøver det. Jeg vil vide, at han har et fremmedlegeme inde i sin krop, og at jeg ikke magtede at beskytte ham mod det.

Vi vil genoptage vores begivenhedsløse, stille hverdag - kun afbrudt af vores få gæster - og en gang om året vil jeg klæde mig ud og lade som om, jeg ikke kan finde vej, og min eneste redning vil være Rudolf. Og det vil faktisk ikke engang være løgn.

Så da mit stakkels, gamle, bortførte rensdyr er så tæt på, at jeg næsten kan røre ham, mener jeg det, da jeg siger:

"Du fandt mig, Rudolf. Glædelig jul, gamle dreng."

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/) [Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).